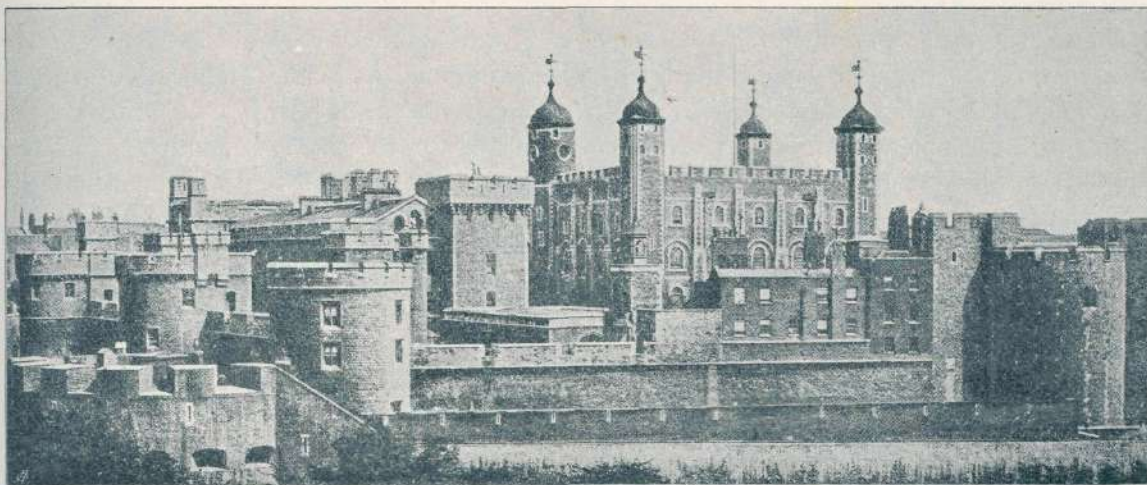

TOWER V LONDONU.

IVAN CANKAR:

SPOMLADI.

I.

Nobenega oblaka ni na nebu; toda nad mestom leži siva megla, prepletena, vsa napojena s solničnimi žarki. Ne vidim neba; že dolgo nisem videl njegove tihe sinjine, komaj se še spominjam, kako je sijala nekoč; toda slutim jo z ljubeznijo in hrepenenjem — tam visoko, za to sivo meglo, se boči prelestna iz neskončnosti v neskončnost kakor sluti domovino moje srce, polno domotožja . . .

Zgodaj je še; vzduh je hladen in miren. Ulica je v senci, visoko gori se blišče strehe; svetloba, rumena, žareča, lije nizdol v širokih plastéh — vzplamenela so okna. Za oknom se prikaže obraz, ves obžarjen; tako siva je lobanja, ki leži ob gomili in strmi v solnce s praznimi, topo začudenimi očmi. Te oči, v sivo meglo strmeče, ne vidijo solnca; lica, vsa obžarjena, ga ne čutijo. Od daleč zamolklo bučanje strojev iz tvornic, zvonki, nagli udarci kladiva ob jeklo, monotoni klic zidarjev — to je življenje in solnce teh oči.

Ulica je razkopana v vsi dolžini; ob rovu je nasuta prst na obeh straneh za seženj visoko; v rovu stojé delavci in polagajo cevi. Le redkokdaj se prikaže iz rova kuštrava, potna, gola glava, samo do vratú; do vratú je zakopan živ človek v zemljo, oči se ozirajo zaspano, zlovoljno, nikoli se ne ozró proti nebu; ne vidijo solnca in ga nikoli niso videle . . .

Pot se spenja in širi; že so daleč za mano globoke, ozke ulice, v prah in mrak potopljene. Zdi se mi, da že vidim v daljavi zelene holme; tako je prepojeno vse obzorje z žarko lučjo, da so oblike nerazločne, da se gibljejo nemirne ter časih nenadoma izginejo, kakor za plapolajočim srebrnim pajčolanom. Zapihal mi je v lica toplejši veter, čudno opojen, blagodišeč; visoko se je bil vzdignil pajčolan in v lica mi je dihnul pozdrav od onstran meglé.

Na desni, na levi, samo še prostrana, prašna dvorišča tvornic, visoki dimniki, skladovnice drv in desak; težki vozovi prihajajo mimo, visoko naloženi; počasi, mirno in krepko stopata rejena konja. In tam — svobodno polje, božji svet.